

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλῆσομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ'. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

ΙΑ'

Ἡ ἄδεια τοῦ Φριδερίκου ἔλκει μετὰ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην καὶ τὴν περιπλοκὴν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανῆλθεν εἰς Τουλὼν κατεχόμενος ὑπὸ θλιβερῶν προαισθημάτων. Ἀφ' ἐτέρου ἡ Λευκὴ τὸν ἄφησε ν' ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν της πικρίαν. Ἐκότερος αὐτῶν ἀπέκρυπτε τὴν πληγὴν ἐξ ἧς ἔπασχεν, οὐδέτερος δὲ παρητεῖτο τῆς ὑπερηφανίας του καὶ ἐθυσίαζε τὸ νόμιμον κατ' αὐτὸν δικαίωμα του.

Γεγονός τι σοβαρὸν, ἐπελθὼν ἐδείκνυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν δυσάρεστον ταύτην κατάστασιν. Ὅποια ἄρ' ἔγε ὀλεθρία ἐπιρροὴ ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑπουργοῦ; Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Πλεμὼν ἔμαθεν ὅτι τὰ ἀρχαίματα ἐν Τουλὼνι πειράματα ἔμελλον νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐν Χερβούργῳ. Διακριθεὶς ἰδιαιτέρως παρὰ τῶν προϊσταμένων του ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοβόλου ἐπέμφθη εἰς τὸ νέον στάδιον ὅπως παραστῇ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν πειραμάτων. Ταῦτα συνίσταντο τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταστρεπτικῆς δυνάμεως τῆς τορπίλλης, ὡς καὶ τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν ὄρων τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀντικειμένου, καθ' οὗ ἐνέηργον.

Ὁ Φριδερίκος ἐκάμφθη ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὅποιον ἦτο σφοδρὸν. Ἡ κυρία Πλεμὼν ἀνεστήλωσε τὸ θάρρος του. Ὑπέμνησεν αὐτῷ ὅτι ἀνῆκε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτήν, εἰμὴ ἐκτελῶν ἀγογγύστως καὶ ἐπακριβῶς τὸ καθήκον του. Ἦκουσεν ἀφρημένους τὰς παρηγορίας τῆς μητρός του. Τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ διήρκει πολὺ. Τρεῖς ἐβδομάδας τὸ πολὺ ἔμελλε νὰ παραταθῇ ἡ ἀπουσία του. Τὸ 29, οὗτινος ἀπέμεινε πάντοτε κυβερ-

νήτης, δὲν μετεκινεῖτο, ἦτο δὲ τοῦτο ἀπόδειξις ὅτι ἔμελλε ν' ἀποσταλῇ καὶ αὖθις εἰς Τουλὼν. Κατὰ τί λοιπὸν τόσον βραχὺς χωρισμὸς ἠδύνατο νὰ τὸν λυπήσῃ; Τί θὰ ἔλεγεν, ἂν διετάσσετο ν' ἀπουσίασῃ ἐπὶ δύο ἔτη;

Ἀκουσίως ἐν τούτοις ἠσθάνετο πικρὰν ἀμφιβολίαν ἐν τῇ καρδίᾳ. Πῶς θὰ ἦκουεν ἡ Λευκὴ τὴν εἰδησιν τῆς ἀναχωρήσεώς του; Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς ἀπομακρύνσεώς του, τῆς ἀπουσίας του τῶν ὀλίγων ἐβδομάδων δὲν θὰ περιέπιπτεν ἄρα ἐκείνη εἰς σκέψεις ζημιούσας τὸν μνηστῆρά της, δὲν θὰ εὕρισκεν ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ χωρισμῷ τὸ προοίμιον τῶν θλίψεων, αἵτινες ἔμελλον νὰ προσέλθωσιν ἐξ ἄλλων χωρισμῶν πολὺ θλιβερωτέρων;

Ὁ Φριδερίκος δὲν ἐδίστασε καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἔλαβε τὴν εἰς Κάννας ἀγούσαν. Ἡ κυρία Διλλιέρ τὸν ὑπεδέχθη κατὰ τὸ σύνθημα φαιδρῶς. Ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελεν εἶνε τόσον πολὺ τεταραγμένος ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν του ὁ Πλεμὼν, θὰ παρετήρει εὐθὺς τὴν ἐρυθρότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς Λευκῆς. Αὐτὴ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις του καὶ προῦκάλεσε τὴν ἐκμυστήρευσιν.

— Ἀναχωρεῖς; δὲν εἶνε ἀληθές; ἡρώτησε. Φεύγεις ἀπὸ τὴν Τουλὼν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ νέος μελαγχολικῶς δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον.

— Μόνον... ἀπήντησεν ἡ νεῆνις μετὰ πικρίας. Ἐμπρός! ... πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν... Προσπάθησε νὰ μὴ πληγῇ ἐκεῖ πέραν.

Αὐτὰ μόνον εἶπεν· οὐδεμίαν ἐπίπληξιν ἢ ὑπαινιγμὸν. Ἐτήρησε στάσιν ἐπιφυλακτικὴν, τοσοῦτον μᾶλλον σκληράν, ὅσον ὁ Φριδερίκος εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς λόγου παρηγορίας καὶ οἴκτου. Εἰς τὴν ὁδὸν, ἣν ἠσθάνετο ἤδη, προσετέθη καὶ ἔτι μᾶλλον ἀλγεινὴ, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἠγάπα, ὡς τὴν ἠγάπα ἐκεῖνος. Τὸ πνεῦμά του προσέβη ἡρέμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν θλιβερῶν εἰκασιῶν. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεῆνις μετενόει ἴσως διὰ τὰ πρῶτά της διαβήματα, ἔλυπεῖτο, διότι εἶχε δεσμεύσει τὴν ὑπόσχασίν της, πιστεύουσα εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὅποιον ἄλλο τι δὲν ἦτο, ἀναμφιβόλως, εἰμὴ ἰδιοτροπία παιδίου ρομαντικοῦ καὶ χαϊδευμένου. Δι' ἄνδρα, ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλεμὼν, ἡ τοιαύτη κλίσις ἦτο δυσάρεστος. Ἦτο φιλύποπος ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του καὶ τὸ εὐερέθιστον αὐτοῦ ἐπλαττε χιμαίρας.

Ὅτε ὁ Πλεμὼν ἀνεχώρησεν ἐκ Τουλὼνος ἡ Λευκὴ ἐνόμισεν ὅτι ἡ νύξ ἐπεσκίασε τὴν καρδίαν της. Ἦγνῶει τὴν λύπην καὶ ἡ πρώτη θλίψις ἐκείνη τὴν κατετάραξεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε σκληραγωγηθῇ εἰς τὴν ὁδὸν, εὗρε τὴν θλίψιν ἐκείνην ἀνυπόφορον. Κατεξανέστη βιαίως μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν της. Ἐπὶ τέλους ἦτο εἰκασαέτις, ἦτο παιδίον ἀκόμη. Ἄλλως τε ὁ Φριδερίκος ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν εἶπει ὅτι ἡ ἀπουσία του ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας.

Τὸ καλλίτερον, ἐξ ὧων ἠδύνατο νὰ

πράξῃ, ἦτο νὰ ὑποστηρίχθῃ εἰς τὰ γεγονότα, καὶ νὰ συντομεύσῃ τὸν χρόνον διαγούσα ὅσον τὸ δυνατόν εὐθυμώτερον. Ἀπέμαξε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ προέτεινεν εἰς τὴν μητέρα της διαφόρους ἐκδρομὰς καὶ διασκεδάσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι καί ποιοις ὑπεκίνει τὰ πράγματα. Ἀπὸ τῆς ἐπάνοδου τοῦ ὁ Λεοπόλδος Γκιδὰλ κατεσκόπευε πάσας τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τῆς νεάνιδος. Εὗρεν αὐτὴν εὐειδестέραν, πλὴν ταυτοχρόνως νευρικὴν καὶ ἀνυπόμονον. Ἐσυλλογίσθη ἴσως ὅτι ἀπέμεινον αὐτῷ ἐλπίδες τινες ἐπιτυχίας. Συνέβησαν πολλὰ ἄλλα θαυμασιώτερα παρὰ ὁ ἐξοστρακισμὸς ἔρωτος ἐκ τῆς καρδίας νεάνιδος. Ἡ τραχύτης τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἡ ἀγέρωχος ἀξιοπρέπεια τῆς κυρίας Πλεμὼν παρεῖχον αὐτῷ μερικὰ πλεονεκτήματα. Ἀπέμεινε νῦν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς δεξιῶς. Ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τὰς ὑπερβολικὰς αὐτὰς λεπτότητας ὁ Γκιδὰλ ἦτο κατὰ πάντα εὐδιάθετος νὰ τὰς χαρακτήρισῃ ἐχθρικῶς, τοσοῦτ' ἄλλω, ὅσῳ ἡ χήρα δὲν ἦτο παρούσα, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν υἱὸν της. Ἐμεινεν εἰς Τουλὼν ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ Φριδερίκου, ποιοῦσα μόνον εἰς τὴν ἔπαυλιν τὰς ἀπολύτους ἀναγκαίας ἐπισκέψεις, ὅπως διατηρῶνται ἐνοῦντες τὰς δύο οἰκογενεὰς φιλικοὶ δεσμοί. Ταῦτα πάντα ἐβλίβον ὁπωσοῦν τὴν Λευκὴν, ἥτις ἦτο ἡναγκασμένη ἐν τῇ μονώσει της, καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς στενοχωρίας της. Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἥτις ἡ κυρία Πλεμὼν δὲν ἐφέρετο ἐπιτηδείως εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὁ δὲ πονηρὸς Παρισινὸς κατενόει πληρέστατα ὁποίας εὐκολίας ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῷ παρεῖχεν.

Κατ' ἀρχὰς ἀφῆκε τὴν Λευκὴν εἰς τὴν θλίψιν της, ἐννοῶν ὅτι τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ ἐπιτηδειότερον ἦτο ν' ἀφήσῃ τὴν θλίψιν ἐκείνην νὰ στηρεύσῃ ἀφ' ἑαυτῆς. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πεπειραμένος αὐτὸς ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἡ κάλλιον εἶπεν, τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν, αἵτινες κέκτηνται τὴν εὐθραστον ἀνατροπὴν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἀμα ὅμως ὡς εἶδε τὴν νεάνίδα ἐπανεληθοῦσαν εἰς τὴν αἰθουσαν παραιτούσαν τοὺς ζοφεροὺς διαλογισμούς της, ὅπως διασκεδάσῃ ἐπ' ὀλίγον, τότε ἐπελήφθη δραστηρίως τῆς μηχανορραφίας του. Ἐν πρώτοις ὠμίλησε φαιδρῶς περὶ τῆς ταχείας ἐξαφανίσεως τῶν ἀνησυχιῶν της καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἔμελλε νὰ προξενήσῃ ἡ προσεχὴς ἐπάνοδος τοῦ ἀπόντος.

Κατόπιν, συμμεριζόμενος τὰς ἀφελεῖς σκέψεις τοῦ θεῖου του, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο στάδιον τοῦ ναυτικοῦ ὑπέκειτο εἰς τόσον σκληρὰς ὑποχρεώσεις. Εἶτα δ' ἐπιτηδείως, διὰ παρομοίων ἐπιβούλων εἰσηγήσεων, ἐκλόνισε τὴν πεποίθησιν τῆς νεάνιδος. Ὁ Γκιδὰλ ἐνόει ὅτι ἕκαστον αὐτοῦ κέντρισμα, ἐπετύγγανε τοῦ σκοποῦ, ἤκουσε δὲ μίαν ἡμέραν τὴν νεάνίδα λέγουσαν:

— 'Α! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἱατρευθῶ!.. νὰ παρηγορηθῶ!

Νὰ ἱατρευθῇ; 'Απὸ ποῖαν νόσον; Νὰ παρηγορηθῇ; 'Απὸ ποῖαν λύπην; Δὲν ἀπηρτεῖτο ἔξοχος ἱκανότης διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις. 'Ο Λεοπόλδος εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἔξιν καὶ τὰς συνηθείας τοῦ βίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἡ νεότης τῆς κυρίας Διλλιέρ εἶχε διαρρεύσει. 'Εβλεπεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Λευκή, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀγκαπῇ τὸν Φριδερίκον, ἐλυπεῖτο ἐν τούτοις, διότι ὁ ἔρως τῆς δὲν εἶχεν ἐκλέξει ἄλλον τινά. 'Ὡς ἐκ τούτου εὐκολον ἦτο νὰ προεικάζῃ ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ ὑποκύψῃ. 'Η ἐλπίς του λοιπὸν ἀνεπτέρωθη ἔτι μᾶλλον. Κατήρτισε τὸ σχέδιον, προδιέθεσε τὰ μέσα, ἅτινα ἔμελλε νὰ μεταχειρισθῇ, ἐβεβαίωθη, ὅτι ὅλα του τὰ ὀπλα ἔβαλλον καλῶς καὶ μετὰ τοῦτο ἐπεχείρησεν ἀποφασιστικῶς τὸν ἀγῶνα.

'Ακόμη δὲν εἶχε λήξει ἡ ἐβδόμη, ὅτε μέγα συμπόσιον διωργανώθη ἐν Νικαίᾳ, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν οἰκειοτάτων φίλων τῆς Λευκῆς δεσποινίδων Δ' Ἀρρὰν, ὀρφανῶν πατρὸς καὶ μητρὸς, θυγατέρων ἀρχαίου νομάρχου, αἵτινες ζῶσαι μετὰ τινος θείας τῶν πλουσιωτάτης, διηγόν βίον κατὰ πάντα παρόμοιον μὲ τὸν τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ.

Τὸ κτῆμα τῆς κυρίας Δ' Ἀρρὰν ἐξετείνετο ἐπὶ ἀνδῆρων, ἀλλεπαλλήλως κειμένων ἐπὶ τοῦ θελκτικτοῦ ἀκρωτηρίου, τοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῆς Βιλλαφράγκας. 'Ο ὀρίζων πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης δὲν διέφερεν ἐπαισθητῶς τοῦ τῶν Καννῶν, ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα, πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, τὰ ὑπερκειμένα ὄρη, μὲ τὰς λευκὰς κορυφὰς των ἡ μὲ τὴν ἰόχρουν ὀμίχλην των, ζωηρῶς διαγραφόμενα ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἀπέδιδον εἰς ὁλόκληρον ἐκείνην τὴν τοποθεσίαν χαρακτηριστικὰ μεγαλείου, ἱκανὸν νὰ συγκινήσῃ πᾶσαν μελαγχολίαν. Τὰ ἀκόμη ἀνθηρὰ ρόδα ἐστρώωνον τὰς κλιτύς τοῦ ὄρους καὶ τὰς μεμυρωμένας ἀτραπούς ὑπὸ παρήγορον ἥλιον. 'Η δύσις τοῦ ἡλίου ἀπέκτα χροιάς ἐξαισίους, χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὄμμα ἀπεγεύετο τὰς γλυκείας καὶ αὐλοῦς καλλονὰς τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης φύσεως.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδιαζόντως ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς ἡμιλλᾶντο ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα. Τὸ λυκόφως περιέλουε τὰ ὄρη δι' ἀντανάκλασιν χρυσοῦ καὶ πορφύρας, ἀναλυομένων βαθμηδὸν εἰς ἀποχρώσεις ἀμυδρὰς καὶ ἀτμώδεις. 'Ητο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἀπολαύει περισσώτερον τῆς ἡδυπαθείας ἐν τῇ παθητικῇ χυνώσει τοῦ σώματος.

'Ο ἔρως, κατὰ τὰς μυστηριώδεις ταύτας ὥρας, δὲν ἔχει πλέον τὸν γήϊνον πυρετόν. 'Αποβάλλει βαθμηδὸν τὰς εἰκόνας, κυμαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀτμῶν, αἱ συγκινήσεις δὲν εἶνε μὲν διαρκεῖς καὶ σαρφεῖς, ἀλλ' εἶνε σφοδρότεραι. 'Ο ἐπὶ πάντων τῶν πραγμάτων ἐπιπλανώμενος ἀόριστος πέπλος, περιβάλλει αὐτὰς διὰ φωτεινῆς ὀμίχλης. Πᾶν φύλλον παράγει ψί-

θυρον μελωδικώτατον, πᾶν μέτωπον περιστεφεται ὑπὸ αἴγλης. 'Υψίστη, ἀλλ' ὁμῶς εἰρωνικὴ μαγεία, ἥτις χορηγεῖ ἡμῖν ἐκ προκαταβολῆς τὸ χάρισμα, ὅπως ἐντροπῆσωμεν εἰς τὰς ὀπτασίας τῆς αἰωνίου μακαριότητος, διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ κατόπιν νὰ πέσωμεν βαθύτερον εἰς τὴν ἀθλίαν πραγματικότητα.

Καθ' ἣν στιγμὴν, ἀποκαμουσαι ἐκ τῆς συνομιλίας αἱ τρεῖς φίλοι, ἀνῆλθον εἰς τοὺς θαλάμους των, ὅπως περιβληθῶσι τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ γεύματος, θαλαμηπόλος τις ἐνεχείρησεν εἰς τὴν Λευκὴν ἐπιστολήν, φθάσασαν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. 'Η νεῆνις ἀνεσκίρτησεν. 'Αγνωστόν τι, χαρμόσυτον αἶσθημα ἐθέρμανε τὴν καρδίαν τῆς ὡς φλόξ αἰφνιδία. 'Ο φάκελλος ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ Χερβοῦργου. 'Εκυψε πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Εἶδε τὴν θάλασσαν χαρίεσσαν, ἀπαστρέπτουσαν δι' ὄλων τῶν ἐλαφρῶν καὶ γαληνιῶν κυμάτων τῆς, ὡς νὰ ἤθελε δὲ νὰ μειδιάσῃ συμμεριζόμενος τὴν χαρὰν τῆς ὁ ἥλιος, ὅστις ἐβυθίζετο ἤδη πυριφλεγῆς εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, ἐξέπεμψε τὴν τελευταίαν ἀκτῖνά του ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ πανοράματος, ἐπιχέων λάμψιν φευγαλέαν εἰς τὰς ἐρυθρὰς στέγας τῶν οἰκῶν, εἰς τὰ κιτρινίσαντα φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ εἰς τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων.

Καὶ ἡ Λευκή, φρικιώσα ἐξ ἔρωτος, παράφορος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς, πρὶν τὸν ἀνοῖξῃ, τὸν μυστηριώδη φάκελλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ νοῦς τῆς εἶχεν ἤδη εἰσδύσει μαντεύων τὴν γλῶσσαν τῆς ὁμολογίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

'Εχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε, διότι ἡ ὑπομονὴ δὲν ἦτο ἐκ τῶν κυρίων ἀρετῶν του. Εἰς τὸν πρόδρομον συνήντησε τὸν καβάσμον, ὅστις προέπεμψεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, ἐνῶ ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου τῆς, ὅπως γράψῃ πρὸς τὴν φίλην τῆς καὶ ἀρξῇται τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μελετωμένου σχεδίου τῆς.

'Αμα ὁ ἱατρὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ σκοπὸς παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον, διότι εἰς ναύτης, πεσὼν ἐκ τοῦ μεγάλου ἱστού, εἶχε πάθει κάταγμα τῆς κνήμης.

Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ νοσοκόμου, ὁ Μαυρίκιος ἐπέδесε τὴν κνήμην τοῦ δυστυχοῦς ναύτου, αἰσθανόμενος δὲ τὴν ἀ-

νάγκην νὰ μείνῃ μόνος, ἠτοίμαζετο ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, 'Ελενίτσα! εἶπεν ἐνδομύχως, ἀναζητῶν, διὰ τοῦ βλέμματός καὶ εἰς τὴν συνήθη θέσιν, τὴν ἀνθοδέσμη.

'Απὸ δύο ἐτῶν, εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ Σαῖγκόν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεραπευτήριον, χωρὶς ν' ἀναμνησθῇ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἀπούσης. Εἰς τοὺς Παρισίους, ἡ ἀνθοδέσμη ἦτο ἡρτημένη ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς του, ὥστε ὁ Μαυρίκιος ἠδύνατο νὰ χαιρετᾷ αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

— Εἰσῆλθέ τις ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; ἠρώτησε, φρικιών, ἅμα ὡς εἶδεν, ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Οὐδεὶς, κύριε ἱατρέ, ἀπεκρίθη ὁ νοσοκόμος, εἰμὴ ἐγὼ καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἔφερον τὸν τραυματιῶν. 'Ομιλῶ ὁμῶς διὰ τὴν σήμερον, διότι τὴν ἐσπέραν τῆς χθές, ἦλθεν ὁ κύριος πλοίαρχος μὲ μίαν κυρίαν.

'Ο ἱατρὸς ἔσφιγγε τὰς πυγμὰς του. 'Αναμφιβόλως, ἡ κυρία Μιλτιάδου, κατὰ τὴν μουσικὴν ἐκδρομὴν τῆς, ἐπεσκέφθη τὸ Πετρέλ, ὡς εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸ μέγαρον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας. Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἀνεξήγητος ἐκείνη κλοπὴ; 'Εγίνωσκε τὴν σημασίαν ἐκείνων τῶν ἀνθέων καὶ ὁποῖαν εἶχον δι' αὐτὸν ἀξίαν; 'Ἰσως ἡ 'Ελενίτσα, γενομένη φίλη τῆς, ἐλάλησεν αὐτῇ περὶ αὐτῶν! Τίς οἶδε μὴ τοι ἡ ἀτυχὴς νεῆνις, στερουμένη εἰδήσεών του πρὸ δύο ἐτῶν καὶ καταρωμένη τὸ παρελθόν, δὲν ἐθλίβετο καὶ διότι παρέσχεεν αὐτῇ τὴν ἐνδειξὴν ἐκείνην τῆς ἀγάπης τῆς! Τίς οἶδεν ἐὰν ἡ 'Αννέττα δὲν ἔπραξε κατὰ διαταγὴν αὐτῆς!

'Εδει, πρὸ παντός, νὰ βῇ ἀκριβῶς τὰ συμβάντα. 'Ο Μαυρίκιος ἔδραμε παρὰ τῷ πλοίαρχῳ, πρὸς ὃν ἄλλως ὤφειλε νὰ δώσῃ ἀναφοράν. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του, ἔφερε τὸν λόγον περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς προτερείας.

— 'Εὰν δὲν μᾶς ἐγκατελείπετε χθές, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἠδύνασθε νὰ ὑποδεχθῆτε μίαν ὥραίαν ἐπισκέπτριαν.

— Πραγματικῶς; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς. Μαντεύω τίς ἦτο; μάλιστα δὲ νομίζω, ὅτι συνήντησα αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας.

— Ἀδύνατον! δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ.

— Μία κυρία ἑλληνίς, ξανθὴ, εὐτραφής;

— Καθόλου. Εἶναι δεσποινὶς μελαγχροινὴ καὶ ἰσχνή. 'Εκ τῆς προπορᾶς τῆς δύναται νὰ ἐκληρῇ ἀγγλὶς, μόλονότι φέρει ἀνκατολικὸν ὄνομα.

— Ἀννέττα;

— 'Ὅχι. Λέγεται... Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τὸ ὄνομά της λήγει εἰς τσα.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας, 'Ελενίτσα!

— Ἀκριβῶς. Τὴν γνωρίζετε; 'Εγὼ γινώσκω τοὺς συγγενεῖς τῆς Γεωργίου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διαμένει.

— 'Εδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν;